

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 10 mei 2011 in zaak nr. 11/15001 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 april 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger(s).

2.2. De minister klaagt in zijn eerste drie grieven, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de aan de maatregel ten grondslag gelegde gronden de bewaring niet kunnen dragen. De minister betoogt dat voldoende gronden aanwezig zijn, die de oplegging van de maatregel rechtvaardigen in het licht van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn).

2.3. De rechtbank heeft bij haar beoordeling – of de gronden van bewaring voldoende dragend zijn – getoetst aan hetgeen hieromtrent in de Terugkeerrichtlijn is bepaald.

2.4. Blijkens het op 29 april 2011 op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van bevindingen is tijdens het gehoor tot inbewaringstelling, bedoeld in artikel 5.2, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), op diezelfde dag gebleken dat de vreemdeling tegenover een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee te kennen heeft gegeven dat zij vreest voor haar veiligheid dan wel voor haar leven als uitzetting naar Marokko geëffectueerd zal worden. In overleg met de bewaringscoördinator van de Immigratie- en Naturalisatiedienst Schiphol is daarop besloten om voor de vreemdeling een asielprocedure op te starten. De vreemdeling is op dezelfde dag krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in bewaring gesteld en aan haar is een terugkeerbesluit uitgereikt.

2.5. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober 2011 in zaak nr. 201102760/1/V3; www.raadvanstate.nl) moet een door een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder b, van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005 L 326; hierna: de Procedurerichtlijn), worden aangemerkt. Op het moment dat bedoelde wens aldus kenbaar is gemaakt, is een vreemdeling een asielzoeker, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

Uit de bewoordingen van het 29 april 2011 op ambtseer of ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van gehoor volgt dat de vreemdeling in persoon ten overstaan van een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee te kennen heeft gegeven te vrezen voor haar veiligheid dan wel haar leven als uitzetting naar Marokko geëffectueerd zou worden. Dit is onbetwist aangemerkt als een kenbaar gemaakte wens om internationale bescherming, waardoor sprake is van een asielverzoek in de zin van artikel 2, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn en waardoor de vreemdeling vanaf dat moment een asielzoeker was, als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder c, van deze richtlijn.

2.5.1. Zoals de Afdeling verder in deze uitspraak heeft overwogen, moet een vreemdeling die in afwachting is van de formele indiening van een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen geacht worden binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te vallen.

Dit betekent in deze zaak dat de vreemdeling, nu zij op 29 april 2011 in persoon tegenover een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee heeft verzocht om haar internationale bescherming te verlenen, geacht moet worden daarmee rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te hebben verkregen.

2.5.2. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in de punten 40 tot en met 48 van het arrest van 30 november 2009, C-357/09 PPU, Kadzoev (www.curia.europa.eu), voor zover thans van belang, overwogen dat de bewaring van een asielzoeker onder andere richtlijnen dan de Terugkeerrichtlijn valt en daaraan in punt 48 het gevolg verbonden dat een zodanige bewaring niet als een bewaring met het oog op verwijdering in de zin van de Terugkeerrichtlijn mag worden beschouwd. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte ten tijde van het opleggen van de maatregel van bewaring de Terugkeerrichtlijn op de vreemdeling van toepassing geacht en aan deze richtlijn getoetst.

2.6. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Aan een verdere bespreking van de grieven wordt niet toegekomen. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 29 april 2011 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.7. De vreemdeling heeft, samengevat weergegeven, betoogd dat de bewaringsgronden de maatregel niet kunnen dragen.

2.7.1. Aan de maatregel van bewaring is, onder meer, ten grondslag gelegd dat de vreemdeling:

- (a) niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000,
- (b) geen vaste woon-/verblijfplaats heeft,
- (c) zich niet heeft aangemeld bij de korpschef,
- (d) niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in haar levensonderhoud te voorzien en/of om haar terugreis te bekostigen,
- (e) veroordeeld is voor het plegen van een misdrijf,
- (f) gebruik heeft gemaakt van een vals/vervalst document, en
- (g) zich bedient/heeft bediend van een of meerdere aliassen.

2.7.2. Deze gronden kunnen het oordeel van de minister dragen dat de openbare orde de inbewaringstelling van de vreemdeling vordert wegens het vermoeden van het onttrekken aan uitzetting. Dat de vreemdeling, zoals zij stelt, gebruik heeft gemaakt van de diensten van een mensensmokkelaar, maakt niet dat het onbetwiste gebruik van een vals document niet aan de maatregel ten grondslag mocht worden gelegd, te meer nu dit is gebruikt om een sofi nummer te bemachtigen. Hieruit kan worden afgeleid dat de vreemdeling bereid is met oneigenlijke middelen haar verblijf in Nederland voort te zetten en dat zij zich aan de uitzetting zal trachten te onttrekken. Anders dan de vreemdeling stelt mocht de veroordeling wegens een misdrijf aan de bewaring ten grondslag worden gelegd nu deze veroordeling tevens betrekking heeft op voormeld gebruik van een vals document. Dat enkele gronden volgens de vreemdeling zien op gedragingen en omstandigheden die in het verleden hebben plaatsgevonden, is evenmin reden om deze niet betwiste gronden niet aan de maatregel ten grondslag te leggen. Het betoog van de vreemdeling dat zij aansluitend op haar strafrechtelijke detentie in bewaring is gesteld, waardoor zij geen gelegenheid heeft gehad zelfstandig uit Nederland te vertrekken, wat daar ook van zij, doet hier niet aan af.

De beroepsgrond faalt.

2.8. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 29 april 2011 ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 10 mei 2011 in zaak nr. 11/15001;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

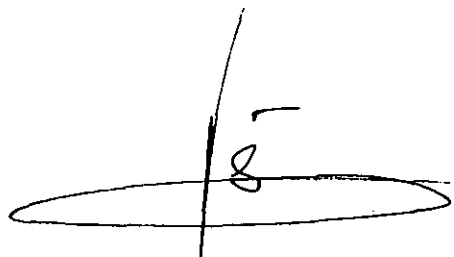
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2012

480-654.

Verzonden: 3 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser